

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie gen. bryg. **T.P.**

oskarżonego o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k.

z wniosku pełnomocnika o przekazanie sprawy sądowi powszechnemu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 września 2019 r. zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2019 r. nieuwzględniające wniosku oskarżyciela o zmianę sądu właściwego do rozpoznania sprawy

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Gen. bryg. T.P. został oskarżony przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego R.P. o popełnienie przestępstwa z art. 231 § k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k. Zgodnie z brzmieniem art. 647 § 1 pkt 1 lit. c k.p.k. oraz art. 654 § 1 pkt 1 k.p.k. i właściwością miejscową, wyłącznie właściwym do rozpatrzenia sprawy jest Wojskowy Sąd Okręgowy w W., przed którym sprawa zawisła pod sygnaturą akt So (...).

Dnia 7 czerwca 2019 r. pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego R.P. - adw. K.O. wystąpił z wnioskiem o przekazanie sprawy równorzędnemu sądowi powszechnemu z uwagi na ważny interes strony oraz dobro wymiaru sprawiedliwości.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 czerwca 2019 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wniosku o przekazanie sprawy równorzędnemu sądowi powszechnemu nie uwzględnił.

Postanowienie to zaskarżył w całości wnioskodawca, adw. K.O., zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 647 § 3 k.p.k. – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w realiach sprawy na podstawie ustaleń dokonanych z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, skutkujące błędnym uznaniem, że wniosek oskarżyciela subsydiarnego nie powinien zostać uwzględniony, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy oraz zebranego materiału dowodowego wynika, że ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz indywidualny interes stron, sprawa powinna zostać rozpoznana przez równorzędny, właściwy sąd powszechny.
2. art. 92 k.p.k. – poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o wybiórcze i dowolne okoliczności, bez rozpoznania całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, skutkujące błędnym przyjęciem, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające przekazanie sprawy innemu właściwemu sądowi, które w konsekwencji doprowadziło do wadliwej decyzji procesowej o nieuwzględnieniu wniosku oskarżyciela subsydiarnego

i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu sądowi powszechnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Reguły określające właściwość sądów są zasadą generalną, od której ustawodawca przewidział wyjątki, uzasadnione ściśle określonymi okolicznościami. Taką okolicznością – wskazaną w art. 37 k.p.k. jest zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości, które to zagrożenie skarżący uczynił jedną z podstaw złożonego wniosku o przekazanie sprawy równorzędnemu sądowi powszechnemu. Argumentacja przedstawiona przez wnioskodawcę została prawidłowo oceniona przez Wojskowy Sąd Okręgowy w W. jako nieuzasadniająca odstępstwa od

generalnych reguł właściwości – zwłaszcza zawartych w części wojskowej kodeksu postępowania karnego, dlatego zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Oskarżony jest żołnierzem w służbie czynnej, a zarzucany mu czyn został popełniony na terenie obiektu wojskowego i ma związek z pełnionymi przez niego obowiązkami służbowymi. Z tego powodu postępowanie karne przeciw niemu toczy się przed sądem wojskowym i w oparciu o przepisy zawarte w rozdziale 72 k.p.k. Wymienione tam przepisy – między innymi dotyczące właściwości sądu – są szczególne w stosunku do ogólnych przepisów regulujących tę materię. I tak, w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 647 § 3 k.p.k. stanowiące podstawę przekazania sprawy sądowi powszechnemu. W niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania również przepisy art. 649 i 650 k.p.k., będące dodatkowymi przesłankami przekazania sprawy sądowi powszechnemu (ze względu na łączność podmiotową lub przedmiotową). Tym samym brak podstaw do uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy równorzędnemu sądowi powszechnemu.

W zażaleniu wnioskodawca nie wskazał na jakiegokolwiek okoliczności, które można uznać za stwarzające realne zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Słusznie Wojskowy Sąd Okręgowy zauważył, że ani stopień wojskowy, ani wysokie stanowisko oskarżonego w Żandarmerii Wojskowej nie stanowią same przez się podstaw do uznania tego Sądu za nieobiektywny i przekazania sprawy sądowi powszechnemu. Przyjęcie innego założenia godziłoby w sensowność istnienia sądownictwa wojskowego, a zarazem byłoby sprzeczne z wolą ustawodawcy, który w art. 654 § 1 pkt 1 przewiduje odpowiedzialność przed sądami wojskowymi dla wysokich rangą oficerów.

Słusznie natomiast skarżący zauważył fakt wskazania w postanowieniu Wojskowego Sądu Okręgowego z dnia 28 czerwca 2019 r. wadliwej podstawy prawnej rozstrzygnięcia – tj. art. 647 § 3 k.p.k. Nie była ona ani powoływana przez wnioskodawcę, ani w ogóle, ze względu na treść przepisu, nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie – która dotyczy żołnierza w czynnej służbie wojskowej, oskarżonego o czyn, mający związek z pełnioną przezeń służbą.

Nieprawdą jest jednak twierdzenie skarżonego, że przepis ów faktycznie legł u podstaw wydanego przez Wojskowy Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia. Lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, co do rzeczywistych motywów zapadłego orzeczenia – a więc stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do zmiany właściwości sądu rozpatrującego sprawę. Z tego względu Sąd Najwyższy uznał wskazanie przez Wojskowy Sąd Okręgowy art. 647 § 3 k.p.k. jako podstawy rozstrzygnięcia za błąd proceduralny niemający wpływu na treść orzeczenia, a tym samym niestanowiący przesłanki jego uchylecia.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy i orzec jak we wstępie.

as